

Petri Kesti

...And Welcome to Hell!!

Novellikokoelma

...And Welcome to Hell!!

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-498-294-8

All rights reserved © Petri Kesti

Sisällys:

Esipuhe	3
Kuoleman kortit	4
Kuolleiden kulkue	10
Paholaisen kutsu	24
Krouvi	34
Paholaislapsi	39
Filosofem	96
Muukalaiset	98
Viimeinen pako	104
Welcome to hell	155

Esipuhe.

Opiskellessani kirjallisuutta avoimessa yliopistossa kiinnostuin erityisesti Venäläisestä kirjallisuudesta. Opettajamme myötävaikutuksesta tulin lukeneeksi suuren määrän kirjallisuuden klassikoita, Bulgakov, Dostojevski, John Milton vain muutaman mainitakseni.

Noiden mainitsemieni suurten kirjailijoiden innoittamana kirjoitin yhteensä 30 erilaista novellia, joista näissä kansissa julkaistaan yhdeksän.

...and Welcome to hell on matka menneestä tulevaisuuteen ja samalla kannanotto maailman kehitykseen. Usein mietin, että millaisen maailman me jätämme lapsillemme ja voiko täällä asua vielä seuraavallakin vuosisadalla?

Kuoleman kortit.

Pienen metsätien varressa huojuivat suuret puut. Varovaisesti vanha Vladimir asteli eteenpäin kuun valaisemaa polkua pitkin, tähyillen tarkkaavaisesti eteenpäin, nähdäkseen mahdolliset oksat joihin olisi voinut kompastua.

Polku kaartoi loivasti vasempaan, laskeutuen samalla alaspäin laaksoon, jonka sankka sumu oli kietonut vaippaansa. Sumu vaimensi kaikki äänet Vladimirin ympäriltä, tukahdutti alleen lintujen kaukaisen laulun ja askelten alla murtuvien oksien rasahdukset. Näkyvyys oli heikko, vaikkei kesäisessä yössä ollut pimeää.

Edempää, sumun keskeltä ilmestyi Vladimirin silmiin yllättäen hahmo, joka istui polun vieressä olevan kannon päällä. Hahmo oli pukeutunut hänen päänsä peittävään viittaan ja piteli kädessään jonkinlaista matkasauvaa. Vladimir asteli varovaisesti eteenpäin, yrittäen nähdä tarkemmin hahmon ja tämän mahdolliset kasvot. Askel askeleelta näky selkeni ja Vladimir ei ollut uskoa silmiään. Hän tunsu kättensä tärisevän ja pelkäsi jalkojensa pettävän tunnistaessaan polun varrella istuvan hahmon. ”Viimeinkin sinä tulit”, sanoi hahmo pehmeällä äänellään, saaden

Vladimirin sydämen jättämään pari lyöntiä väliin. Miehen kädessä ollut sauva paljastui viikatteeksi. Itse kuolema oli odottanut häntä.

Vladimir istui maassa, polun vieressä maahan lysähtäneenä. Hetkeen hänen silmänsä eivät nähneet mitään mutta katsellessaan ympärilleen hän huomasi aiemmin nähneensä hahmon istuvan edelleen samassa paikassa mitä aiemmin.

”Jatkaisimmeko matkaa, ystäväni”, kysyi kuolema mieheltä. Vladimir nousi jaloilleen, jotka eivät vieläkaan kunnolla kannattaneet häntä. Vladimir ei saanut sanaakaan sanottua, vaan tarttui kuoleman luiseen käsivarteen ja he alkoivat kulkunsa pitkin laskeutuvaa polkua.

Hetken heidän kuljettua alkoivat Vladimirin voimat palautua. Hän tunsu olonsa ja mielensä alakuloiseksi ja turhautuneeksi. Miksi jatkaa enää matkaa, jos kerran kuolema olisi tullut häntä hakemaan. Kaikki vaiva ja toivo eloonjäämisestä olisivat turhaa.

Pienen mökin ääriovi alkoivat hiljalleen erottua sumun keskeltä. Äänettömät matkaajat kulkivat tuota onnetonta asumusta kohti hitaasti ja vaivalloisesti. Tuo mökki oli Vladimirin asumus, paikka, joka sisälsi hänen ainoat

muistonsa kuluneesta elämästä. Kulkijat astuivat sisälle mökkiin ja Vladimir etsi tottuneesti käsiinsä öljylampun. Hetken hän empi, ennen kuin sytytti tulen lamppuun ja asteli peremmälle mökin ainoaan huoneeseen.

Kuolema seisoj hiljaa mökin ovella. Vladimir istui pöydän ääreen, empi hetken ja pyysi sitten kuolemaa liittymään seuraansa. Äänettömästi kuolema liikkui pöydän viereen, sulkien oven takanaan ja tarttui luisella kädellään tuoliin. Kuului aavemainen vaatteiden kahahdus kuoleman istuessa alas.

Hetken mökissä oli piinaava hiljaisuus, ennen kuin Vladimir avasi vaivoin suunsa. ”Otatko sinä nyt minut mukaasi”, kysyi hän hiljaa. ”Kyllä”, vastasi kuolema pehmeästi. ”Onko minun pakko tulla?”, kysyi Vladimir kaihoisasti. ”En minä ole sairas, enkä vanha”.

Kuolema huokaisi syvään. ”Sinä olet hyödytön täällä”, parempi sinun on kanssani taivaltaa. ”Eikö ole mitään vaihtoehtoa”, aneli Vladimir vielä, katsellen samalla ympärilleen, kuin etsien jotain millä lahjoisi kuoleman. ”Et voi ostaa itsellesi elämää. Se on nyt mennyt”, totesi kuolema rauhallisesti, kääntäen viikatettaan samalla hieman uhkaavasti.

”Anna minulle yksi mahdollisuus”, huudahti Vladimir, tarttuen samalla korttipakkaan joka oli läheisen lipaston päällä. ”Pelataan vaikka elämästäni”. Kuolema istui tyynesti aloillaan, naurahti vaimeasti ja pyysi häntä jakamaan kortit.

Vladimir jakoi kortit pöydälle, viisi korttia molemmille, kuvapuoli alaspäin. Hän tarttui omiinsa, katsoi niitä hetken ja ilmoitti vaihtavansa kaksi. Kuolema istui hetken ääneti, kunnes totesi kyseisten korttien kelpaavan hänelle, katsomatta niitä lainkaan.

Vladimir otti korttinsa ja katsoi niitä hetken lumoutuneena. Yhtäkkiä hän kuitenkin tajusi tilanteen. ”Ei yliluonnollista voi voittaa pelissä”, ajatteli hän ja painoi korttinsa pöytään. Vladimir oli useiden vuosien ajan saanut lisätuloja pelaamalla ja vaikka olikin jo iäkäs, oli hän silti todella kätevä pelaaja.

Vladimir otti kortit takaisin käteensä. Kuolema tiesi omat korttinsa, mutta tiesikö se myös vastustajansa kortit? Ainoa mahdollisuus oli yrittää huijata kuolemaa. Onneksi korttipakka oli Vladimirin oma ja kortit olivat merkityt. Peli oli pakko voittaa, muuta mahdollisuutta ei ollut.

Vladimir jätti käteensä hertta kuninkaan ja rouvan. Hänen kätensä hikosivat ja näkö tuntui sumenevan. Epävarmoin ottein hän otti pakasta kortit itselleen, yrittäen tunnustella

pieniä merkkejä sormenpäillään. Nyt oli pakko saada pelin paras käsi. Kortit putosivat pöydälle ja Vladimir laittoi pakan sivuun. Vapisevin käsin hän tarttui kortteihin, vilkaisi niitä nopeasti ja antoi merkin kuolemalle.

Kuolema työnsi viikatteensa terän korttiensa alle ja käänsi ne hitaasti näkyviin. Vladimir tunsu sydämensä lyöntien kiihtyvän katsoessaan kuoleman kortteja. Pata kuningas, pata rouva, jätkä, kymppi, yhdeksän. Värisuora. Kaikki pataa. Vapisevin käsin Vladimir tarttui omiin kortteihinsa ja heitti ne näkyviin pöydälle, kuoleman kohottaessa voitonvarmasti viikatettaan lyöntiasentoon. Aika tuntui pysähtyvän Vladimirin korttien tullessa näkyviin. Värisuora, kaikki herttaa, kuninkaasta yhdeksään. Hertta voitti.

Kuolema päästi suustaan viiltävän karjaisun huomattuaan hävinneensä pelin. Vladimir näki hänen omat kasvonsa luisina tuon kaavun alla. Silmistä tipahteli lattialle matoja ja pieniä käärmeitä. Suusta avautui pohjaton kuilu, jonka imu tuntui voimakkaana vetävän häntä puoleensa. Kuin salaman iskusta kuolema katosi ja Vladimir makasi täristen mökkinsä lattialla.

Ikuisuudelta tuntuvan ajan kuluttua Vladimir nousi ylös lattialta. Hän katsoi kortteja pöydällä. Ne olivat ainoa todiste

siitä, että nuo äskeiset tapahtumat olivat totta, eivätkä vain mielikuvituksen tuotetta. Kortteja katsoessaan Vladimir alkoi hymyillä ja pian hänen naurunsa raikui mökissä iloisena. Hän tajusi juuri huijanneensa kuolemaa, voittaneensa kortilla itse viikatemiehen. Vladimir juoksi mökkinsä ovelle ja repäisi sen auki. Tästä voitosta olisi kerrottava ystäville ja naapureille.

Vladimir seisahtui mökkinsä ovelle. Meni hetki, ennen kuin hän käsitti mitä edessään näki. Koko maa oli palanut. Silmänkantamattomiin oli pelkkää tuhkaa. Hiljainen tuuli puhalsi jostain kaukaa. ”Petturi”, kuiskasi tuuli hänen korvaansa. Vladimir putosi alas mökkinsä ovesta, vajoten polvia myöten upottavaan tuhkaan. Yrittäessään palata asumukseensa, huomasi hän mökkinsä katoavan hiljalleen tuuleen, muuttuvan tuhkaksi. ”Petturi”, kuiski tuuli hänen korviinsa, Vladimirin vajotessa aina vain syvemmälle ja syvemmälle. ”Petturi”, kuuli hän tuulen huutavan ympärillään ja vajotessaan syvälle unohduksen maahan.

Loppu

Islannin kansantarustossa on olemassa myytti Mustasta linnasta, paikasta, jonne vanhukset vaelsivat kuolemaan.

Kuolleiden kulkue.

Lunta satoi sakeasti. Jens Lundvikson saattoi vain vaivoin erottaa kaukana edessään häämöttävät vuoret, joiden juuria sankka kuusimetsä peitti. Kauan he olivat harhailleet ympäriinsä metsässä, yhdessä poikansa Erikin kanssa, kun olivat seonneet suunnasta päivää aiemmin.

Jens oli 75-vuotias ja polviin saakka ulottuva lumipeite teki etenemisestä raskaan, saaden hänet väsymään helposti. Useita päiviä kestänyt vaellus oli uuvuttanut hänet niin loppuun, että heidän täytyi pysähtyä yhä useammin lepäämään.

Erik katsoi välillä isäänsä säälivästi, jota oli lähtenyt saattamaan tämän viimeiselle matkalle. Monen sukupolven ajan olivat pojat saattaneet isiään tämän jäisen maan halki kohti tuota viimeistä leposijaa, mustaa linnaa, isien opettaessa siten jälkikasvulleen reitin määränpäähän.

Lumisade tuntui heikkenevän hiljalleen ja tuuli tyyntyvän. Jens kertoi pojalleen alkavansa muistaa reitin hieman selkeämmin, osoittaen samalla kädellään jonnekin ylös vuoren

rinteeseen, jossa kertoi kulkevan kivikkoisen polun. Susien ulvonta kuului kaukaisuudesta, tuoden hämärään iltaan pelokkaan tunnelman.

Todettuaan pimeässä kulkemisen vaikeaksi, päättivät Jens ja Erik yhdestä tuumin pysähtyä ja etsiä paikan mihin leiriytyä yöksi. Pohjoisen talvi ei tehnyt heidän matkaan helpoksi, koska päivä ei ollut tähän aikaan vuodesta kuin parin tunnin mittainen.

Erik keräsi kuivuneita oksia ja sai viimein tulen syttymään. He kääriytyivät lämpimiin lampaantaljoihin ja asettuivat aivan liekkien loimuun, saadakseen pysymään itsensä lämpiminä, kylmän yön pian koittaessa. Yön aikana lämpötila yleensä laskikin huomattavasti.

Aamulla he heräsivät varhain. Yöllä satanut lumi oli kasaantunut heidän päälleen ja heillä meni tovi, ennen kuin he saivat etsittyä kaikki tarvikkeensa. Erik etsi lisää oksia ja sytytti hiipuneen hiilloksen uudelleen. He sulattivat lumesta vettä ja söivät hieman puoliksi jäässä olevaa leipää, jota sulattivat nuotiossa, sekä kuivattua lampaanlihaa. Edessä olisi vielä pitkä matka.

Parin tunnin kuluttua he seisoivat vuoren juurella, etsien katseillaan helpointa reittiä jota pitkin lähteä jatkamaan matkaa

ylös rinnettä, koska eivät olleet löytäneet Jensin muistelemaa polkua.

Heidän noustessa ylös rinnettä, alkoi päivä hiljalleen vaaleta. Suojaisan notkelman pohjalta he löysivät kuolleen lampaan, jonka susilauma oli tappanut edellisenä yönä. Miehet katsoivat hieman mietteissään toisiaan, koska tiesivät olevansa nälkäiselle susilaumalle helppoa saalista. Aseinaan heillä oli pelkät kirveet ja nälkiintynyt susi oli arvaamaton eläin, vaikka harvoin uskaltautuikin hyökkäämään ihmisen kimppuun.

”Noustaan nopeasti ylös rinnettä, sudet eivät saalista siellä”, sanoi Jens pojalleen. Erikiä hieman ihmetytti isänsä asenne. Ottaen huomioon heidän päämääränsä, ei luulisi hänen juuri yhdestä susilaumasta piittaavan. Jens halusi joko suojella häntä, tai kuolla rauhassa linnassa levollisen kuoleman.

Olosuhteet huononivat nopeasti heidän noustessa ylös rinnettä, joka oli aluksi loivaa, mutta jyrkkeni nopeasti, eivätkä lumen alle piiloutuneet kivet helpottaneet kiipeämistä laisinkaan. Lyhyin väliajoin he joutuivat pysähtelemään, Jensin uupuessa nopeasti. Heidän istuessa suuren laavalohkareen takana suojassa purevalta pohjoistuulelta, alkoi jostain kantautua heidän korviinsa tuulen mukanaan tuomaa valitusta. Väsymyksestään huolimatta Jens pakotti itsensä jaloilleen.

”Kuuntele. Kuolleet huutavat minulle kutsuaan linnasta. On jatkettava matkaa”, sanoi hän. ”Aikani on pian täysi”. Erik nousi ylös ja alkoi kerätä tavaroitaan. ”Sinun on varmaan viisain palata takaisin. Minä jatkan matkaa yksin”, sanoi Jens. ”Ei tule kuuloonkaan”, vastasi Erik. ”Minä haluan nähdä sen linnan. Haluan nähdä viimeiset askeleesi, kun astut sisälle sen uumeniin”.

Sanomatta sanakaan Jens lähti matkaan, Erikin lähtiessä kulkemaan hänen peräänsä. Navakka pohjoistuuli iski hyytävänä vasten heidän kasvojaan. Päättäväinen ilme kasvoillaan Jens kuitenkin kulki tuulta vasten, antamatta tuumaakaan periksi.

Aikansa kuljettua, alkoi Erik menettää näkyvyyttä isäänsä, tämän edetessä yllättävän nopeasti olosuhteisiin nähden. Myös Jensin jäljet lumessa peittyivät nopeasti ja Erik pelkäsikin kadottavansa isänsä. ”Odota isä”, huusi Erik, mutta Jens ei ilmeisesti kuullut hänen ääntään, tai ei ollut kuulevinaan. Lumi ulottui jo yli polvien ja Erik painoi katseensa isänsä jälkiin. Ne olivat kadonneet. Hänen kohottaessa katseensa ylös, ei hän nähnyt enää edessään ketään. Hänen isänsä hahmo oli kadonnut tuon läpitunkemattoman lumiverhon taakse.

Erik huomasi edessään suuren lohkareen ja juoksi sen luokse etsimään suojaa. Olisi järjetöntä jatkaa matkaa tässä säässä. Hän saattoi vain toivoa isänsä myös löytäneen itselleen suojaa.

Hän purki kantamuksissaan olevat taljat ja kietoutui niiden sisään, asettuen aivan lohkareen viereen makaamaan, saadakseen edes hieman suojaa tuulelta, joka pölytti lunta ympäriinsä. Pian myrsky yltyisi jälleen ja luonnonvoimat saavuttaisivat raivonsa, joka oli tähän vuodenaikaan tyypillistä.

Aamulla Erik heräsi ja saattoi todeta tuulen tyyntyneen hieman. Myös lumisade oli lakannut. Hän sai puisteltua yltään lumikerroksen, jonka tuuli oli hänen päälleen kasannut. Suurelta osin sen ansiosta hän olikin säilynyt hengissä, lumen ja lampaantaljojen suojatessa häntä purevalta pakkaselta. Vihdoinkin sää tuntui edes kelvolliselta matkan jatkamista ajatellen. Nyt pitäisi vain löytää hänen isänsä ja saattaa loppuun tämän viimeinen vaellus.

Erik keräsi tavaransa kohmeisilla käsillään, kietoi ne yhteen narulla ja heitti kantamuksen selkäänsä. Hän kirosi lumikenkien hukkumista jonnekin, olisivathan ne helpottaneet huomattavasti kulkemista, lumen ulottuessa jo nivusiin saakka.

Vaivalloinen matka alkoi jälleen. Kuljettuaan tunnin, Erik saattoi todeta edenneensä vain muutamia satoja metrejä ja lumipeitteen yhä paksunevan, mitä lähemmäs huippua hän eteni. Kaikesta huolimatta hän oli päättänyt kulkevasa kohti mustaa linnaa, nähdäkseen minne kaikki elämä päättyi. Kuin sattumalta

hän osui kovaksi tallautuneelle uralle, joka olisi hyvinkin saattanut olla hänen isänsä mainitsema polku ja lähti kulkemaan sitä pitkin.

Matka alkoikin edetä huomattavasti nopeammin ja jossain kohtaa hän oli erottavinaan lumessa jalanjalkia, jotka eivät olleet kovin vanhoja, ainakaan tuuli ei ollut ehtinyt niitä vielä peittää. Erik toivoikin niiden kuuluvan isälleen ja saavuttavansa hänet pian. Hän jouduttikin askeliaan kohti etäällä häämöttävää huippua. Sieltä pitäisi hänen isänsä kertoman mukaan avautua näkymä laaksoon, jossa linna sijaitisi. Erik tiesi, että hänen pitäisi pitää kiirettä, jos aikoisi tavoittaa isänsä ennen kuin tämä astuisi sisään linnan suurista ovista, joita vainajien henget tarujen mukaan vartioivat.

Askel askeleelta hän saavutti päämääräänsä, tuntien samalla polttavaa kipua keuhkoissaan. Väsymys painoi jokaista jäsentä hänen ruumiissaan, mutta hän ei antanut periksi. Rakkaus isäänsä kohtaan auttaisi jatkamaan vaikka ikuisesti. Huipulle päästyään Erik tunsi ankaran tuulen iskevän vasten kasvojaan. Hän putosi väsymyksestä polvilleen lumeen, painaen myös kätensä ja kasvonsa siihen, haukkoen lunta suuhunsa, saadakseen janonsa sammumaan.

Hetken levättyään Erik terästi katseensa. Väsymyksestä heikkona hän lähti konttaamaan lumessa, jota huipulla ei ollut

kuin vähän, tuulen puhallettua sen jonnekin alemmaksi rinteisiin. Hitaasti hän saavutti laen reunaa, josta saattoi nähdä alas laaksoon.

Näky oli hämmästyttävä. Alhaalla laaksossa seisoivat todellakin linna. Tumma kivistä muotoutunut linna oli suuri, 300–400 metriä kanttiinsa. Linnan sisäänkäynnillä paloi yksinäinen tuli, joka kohosi maasta, kuin suoraan helvetistä.

Laaksossa pyörivä tuuli otti linnan torneista ja onkaloista kuolemantuskaa muistuttavan äänen, mikä sai Erikin hetkeksi epäilemään. Muistaen samalla linnaan liittyvät mystiset tarinat, päätti hän kääntyä takaisin ja jättää linnan vainajille, kaikki paha sai hänet pelkäämään koko paikkaa.

Hetken kuljettuaan Erik pysähtyi. Jokin kumma sai hänen mieltänsä levottomaksi ja hän palasi takaisin, jääden tuijottamaan linnaa. Isänsä kohtalo huoletti häntä. Huipulla maatessaan, Erik tunsikin lumen polviensa alla sulaneen, saaden hänen housujensa kankaan jäätymään. Mielellään Erik kirosi omaa tyhmyyttään, irrotti kantamuksissaan olevan köyden ja päätti laskeutua alas laaksoon.

Sidottuaan köyden toisen päänsä suuren lohkareen ympärille, pudottautui hän jyrkän reunan ylitse. Kohmeiset kädet eivät tuntuneet pitävän lainkaan köyden ympärillä ja hän saikin työskennellä tosissaan, ettei olisi pudonnut alas jäiseen maahan.

"Tervetuloa tälle matkalle kanssani. Nähtyäsi tämän, et halua nähdä enää mitään muuta".

Petri Kesti on Oululainen kirjallisuutta harrastava valokuvataiteilija. Kuvillaan ja teksteillään Kesti haluaa tuoda voimakkaasti esille omaa näkemystään pimeydestä ja pimeyden estetiikasta. ...and Welcome to Hell on Kestin kolmas julkaisu.

9 789524 982948

BODTM
Books on Demand

www.bod.fi